

Но Дана отвърна:

— Шомъ азъ съмъ съсъ тебе, ти не бери грижа. Зная, какъ ще влѣзешъ.

Донесохъ гердана. Дана ми го върза, тупна ме и рече:

— Хайде, драги Джавко! Съ тоя герданъ хубавъ не въ кино, но право въ двореца ще влѣзешъ.

Простичка е Дана. Тя ума не мѣри, а гледа гердана. Но отъ всички хора нея най-обичамъ. Тя за менъ се съща и ме уважава. Ето и на кино сега ще ме води.

Излѣзохме вѣнка. Тръгнахме по свѣтла и шумна улица. Хора — милиони. А милионъ значи: повече отъ десетъ. Кждето погледнешъ: крака, крака, крака. И автомобили! Тичатъ като луди! И реватъ и хъркатъ — и все върху мене. Азъ стискамъ съсъ зѣби роклята на Дана и не се отдѣлямъ. Поспрѣ ли се негде, и азъ се запирамъ. Втурне ли се бързо — я азъ се затирвамъ. Пресѣче ли пѣтя, и азъ подирѣ нея.

Навлѣзохме въ една по-тѣсна уличка. Свирня се разнесе. Едъръ мустаканчо викаше на среща:

„Тукъ елате, хайде!

Шаренъ папагалчо
късметчета вади
за стари и млади!“

Спрѣхме се и двама. Дана

левче даде и късметъ извади. После ме погледна, засмѣ се и рече:

— Чичо Мустакане, извади за Джавка!

Чичо Мустаканчо съ очи ме измѣри. Искаше да каже: „За кучета ние късмети не вадимъ!“ Но Дана му кимна, левче му подаде и той изговори:

— Хайде, папагалчо, извади късметче за кжсоопашко!

Папагалчо дръпна. Билетче извади. Дана го разтвори и ми го прочете: „Ще живѣешъ дълго. Ще си щастливъ много. Ала въ скоро време нѣщо ще изпатишъ.“

Сви ми се сърцето. Но Дана ми рече:

— Не се плаши, Джавко. Билетчето казва: „Ще си щастливъ много.“ И да си изпатишъ, леко ще ти мине.

Тръгнахме нататъкъ. Предъ голѣма кжща много хора зърнахъ. Гледаха отвѣнка лепнати картини и влизаха вжтре. Влѣзохме и ние. Сврѣнъ подъ една пейка, азъ почакахъ Дана. Тя билетъ извади. На рѣце ме дигна и цѣлъ ме затули съ горнята си дреха. Влѣзохме и двама. На столъ седна Дана. Азъ стояхъ забуленъ подъ нейната дреха. Понадникнахъ скритомъ. Надъ менъ лампи, лампи. Гърбове предъ мене. Гърбове и